Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 40 Cts

ZEVENDE JAARGANG

9-10-52

KUIFJE

41

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

LEES IN DIT NUMMER :

ISIDOOR TROK AAN HET LANGSTE EINDJE!

*

EEN BOEIEND EN AMUSANT VERHAAL

DUB DE MOOR

CORI IN GEVAAR

ZIE BLZ. 3

De wil triomfeert!

VERDORIE! Dat is hoog!

Zo riep de kleine Decio Molognoni toen hij pas tien jaar oud was en voor het eerst de Matterhorn bewonderde. « De meester zegt dat hij 4.482 meter hoog is. Ik geloof niet dat er ooit iemand die top zal bereiken! »

Aan de voet van de berg droomde Decio er van, dat de dag zou komen waarop hij deze berg zou overwinnen! Het zou nog wel vele jaren duren eer hij zich met die reus kon meten... Maar hij kon wachten.

Jaar-in, jaar-uit oefende hij zich in het bergbeklimmen.

In 1940 is hij twintig jaar oud en voelt zich eindelijk mans genoeg om zijn grote droom te verwezenlijken. Alles staat klaar. Niets houdt hem nog tegen.

Helaas! de oorlog breekt uit en Decio Molognoni wordt zoals zoveel jonge mannen in Europa onder de wapens geroepen. Als officier vervult hij zijn plicht in zijn regiment bergjagers.

Rond de bivakvuren, wanneer zijn regiment enkele rustdagen krijgt, spreekt hij bij voorkeur met zijn kameraden over zijn oude droom : de Matterhorn beklimmen zohaast de oorlog voorbij is.

Maar het lot heeft er anders over beschikt. Tijdens een bombardement wordt luitenant Molognoni tussen de puinen opgeraapt met een verpletterd been, dat in het veldlazaret onmiddelijk moet geamputeerd worden. Mag Decio met zijn kunstbeen er nog aan denken bergen te beklimmen ?...

★

De jaren gaan voorbij, en de landslieden uit de omgeving van de Matterhorn zien de arme Decio dagen-, wekenlang over de bergpaadjes wandelen, en de kleinste wegeltjes aandachtig bestuderen. Zou hij er soms nog aan denken ?... Maar neen, dat kan toch niet zijn!

En toch! Op zekere dag (het is maar enkele weken geleden) beklimt Decio de Matterhorn! Al zijn kameraden noemen het een dwaasheid. Decio denkt toch niet dat hij met zijn kunstbeen de top van de berg zal bereiken ?

Decio hoopt het niettemin. Hij hoopt het niet alleen, hij wil het ook. Hij wil zijn levensdroom verwezenlijken. Het gaat langzaam, maar het gaat. Hij bereikt 2.000 meter hoogte, 3.000 meter... Nog 500 meter is hij van de top... Dan maar enkele meter meer, en ziedaar onze dappere alpinist, die ten slotte tegen alle verwachtingen in, boven op de top van de Matterhorn staat!

Spijts onnoembare moeilijkheden is Decio Molognoni (nu reeds 32 jaar oud) er in geslaagd, spijts zijn kunstbeen, zijn jongensdroom te verwezenlijken.

Is dat niet prachtig!

Bravo ! Bravissimo, Decio!

Kuifje

Onze Brievenbus

Jos Donders, Mechelen aan de Maas. — Hartelijk dank voor je vriendelijke brief. Jammer dat je leuze niet rijmt! Ik zorg er voor dat Kuifje nog beter wordt, en dat zul je weldra wel kunnen vaststellen. Hartelijk!

Gilbert van Looy, Schoten. — Ik zal zeker ingaan op je vraag. Je bent niet de eerste, noch de enige, die ons dat vraagt. Het onderwerp staat in de algemene belangstelling. Het is een extrawinteractiviteit. Binnenkort krijg je voldoening. Met mijn beste groeten.

Christiaan Norbert, Oostende. — Om lid te worden van de grote Kuifjesclub zend je ons je naam, voornamen, volledig adres (in drukletters), geboortedatum, pasfoto en 10 frs. in postzegels (zo je geen abonné bent, abonnés worden gratis ingeschreven). Na de ontvangst van deze gegevens krijg je de mooie lidkaart en de rooster voor het schrijven en ontcijferen van geheime boodschappen. Een clubinsigne kost eveneens 10 frs. Wanneer mag ik je verwelkomen ?

Hugo Sterck, Lokeren. — Het verhaal werd slechts voor één week onderbroken, zoals je hebt kunnen vaststellen. Aan je verzoek zal gevolg gegeven worden. Met mijn beste groeten.

Marcel Marsé, Kortenberg. — De tekst op je muntstuk betekent : **« Ten gebruike van de Oostenrijkse Nederlanden ».** De andere letters en cijfers zijn de registratienummers, en hebben geen betekenis op zichzelf. Ook op onze brankbriefjes staan dergelijke letters en nummers, kijk maar eens! Met mijne beste groeten.

Frans van den Broeck, Mechelen. — Ik vind het echt fijn dat er dadelijk drie Hollandse lezers op je advertentie ingegaan zijn om met je postzegels te ruilen. Ik heb je aankondiging in onze Franse editie opgenomen en hoop dat je evenveel succes mag hebben. Met mijn beste groeten.

Raymond Thys, Antwerpen. — Ja, de Dodge en zeker het model decapotable Coronet, is een mooie wagen. Er zullen wel jongens zijn die niet meer wensen dan dat hun vader zich ook zo 'n prachtige wagen zou aanschaffen. Ik wens je veel genoegen met je mooie Dodge!

Greta Verhaeghe, Liebaertstraat, 138, Desselgem, zou graag willen corresponderen met een Kuifje's lezeres van 13 tot 14 jaar die ook postzegels verzamelt. Men schrijve haar rechtstreeks.

Willy van der Meer, Antwerpen. — Je bent waarlijk niet de enige die de terugkeer van Paul Cuvelier in ons blad met vreugde begroet! Ontelbare lezers houden van Cuvelier's tekeningen. Zijn illustraties beloven puik te worden! Met mijn beste groeten.

Dirk Wijngaerdt, Rotterdam. — Onze medewerker Caprioli is inderdaad een volbloed Italiaan. Beste groeten.

S. Hambrouck, Wemmel. — Hoe gaat het met je club ? Nog geen nieuwe leden aangeworven ? Een van mijn medewerkers komt jullie bezoeken. Daar mag je op rekenen! Met mijn beste groeten aan je club!

KUIFJE (weekblad). *Redactie, Publiciteit :* Lombardstraat, 24, Brussel. P. Ch. R. 1909.16 — *Uitgever-Directeur :* Raymond Leblanc. — Gedrukt in helio door : De Drukkerijen C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.

Abonnementsprijzen :	*België*	*Buitenland en Belgisch Congo*
Abonnement van drie maanden	70.— frs	80.— frs
Abonnement van zes maanden	135.— frs	155.— frs
Abonnement één jaar	265.— frs	300.— frs

Kuifje-Holland — Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 199.334. Abonn. : fl. 4 per kwartaal.

Onder de Vlag van de Compagnie

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

Cori en zijn vriend konden uit de Spaanse gevangenis ontsnappen. Ze zwalpen in een prauw op zee. Alles gaat goed tot er een vreselijke storm losbreekt. Gelukkig daagt er een schip op...

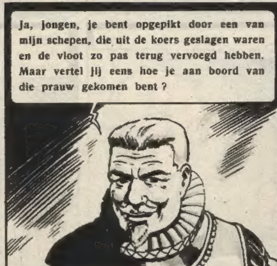

(Wordt voortgezet.)

De Chinees met de rode mantel

Terwijl ze naar huis terugkeerden, werden Rik en Rita door een verdachte kerel ruw op zij geduwd. Die kerel kwam met een zwaar pak uit het huis van mijnheer Raveschot en de volgende morgen...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

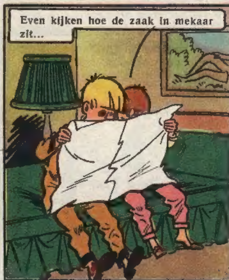

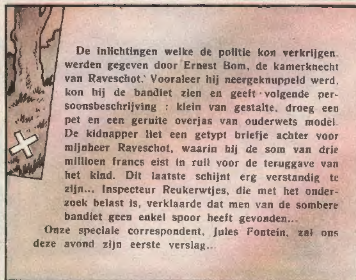

De inlichtingen welke de politie kon verkrijgen werden gegeven door Ernest Bom, de kamerknecht van Raveschot. Vooraleer hij neergeknuppeld werd, kon hij de bandiet zien en geeft volgende persoonsbeschrijving : klein van gestalte, droeg een pet en een geruite overjas van ouderwets model. De kidnapper liet een getypt briefje achter voor mijnheer Raveschot, waarin hij de som van drie millioen francs eist in ruil voor de teruggave van het kind. Dit laatste schijnt erg verstandig te zijn... Inspecteur Reukerwtjes, die met het onderzoek belast is, verklaarde dat men van de sombere bandiet geen enkel spoor heeft gevonden...
Onze speciale correspondent, Jules Fontein, zal ons deze avond zijn eerste verslag...

(Wordt voortgezet.)

Tijl Uilenspiegel

Spanjaarden bestoken het galjoen van de Geuzen in het Zwin.
De landsknecht Riesenkraft tracht zijn wapenbroeders te redden.

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Onder het zuiderkruis

WE zijn er, vrienden, we zijn er ! Ik schrijf deze brief in een mooi huisje van waaruit men een heerlijk gezicht heeft op het Kivoemeer; een meer zo mooi als de mooiste meren van Europa. Het ligt op de Evenaar en toch is het klimaat hier gezond en mild. Waarom ? We staan hier immers op een hoogte van 1460 meter. Het water van het Kivoemeer is zo zuiver blauw als dat van de Middellandse Zee, heeft geen kro-

Een fiets vinden de negers buitengewoon !

kodillen en geen nijlpaarden en de temperatuur zowel aan de oppervlakte als dieper is wonderlijk zacht. Je kunt je dus wel voorstellen hoe wij hier gezwommen hebben. Het vuil en het stof van de lange reis hebben we eens lekker kunnen afspoelen. We hebben dit Aards Paradijs wel verdiend, want sedert ons vertrek te Parijs hebben we 18.000 km. afgelegd, hebben hitte, koude, zand en slijk getrotseerd zonder te gewagen van al de andere miseries die ik zo dadelijk ga vertellen.

We bleven tamelijk lang in het Putnamkamp, bij de Pygmeeën van de Itoeri. Om het leven van deze dwergen van nabij te kunnen gadeslaan zijn we allemaal het woud ingetrokken. Ik kan je verzekeren dat er iets kluchtigs aan de optocht van de familie Mahuzier was ! Iedereen droeg zijn vracht. De tien Pygmeeën hadden zich, naast hun eigen materieel, ook met het dragen van onze tent belast. Daar we slechts het hoogst nodig konden meesleuren, zou één tent voor vijf personen, onderkomen moeten bieden aan elf mensen ! Verder hadden we dekens, kapokmatrassen en eten voor twee dagen. Voor vers vlees zouden de dwergnegers iedere dag zorgen. De grootsten en ik droegen de foto- en filmapparaten en mijn vrouw had Alain, de jongste, op haar heup gezet, naar de gewoonte van dit land. Zo trokken we het woud in, dat zo dicht is dat men elkaar op een afstand van meer dan vijf meter niet meer ziet en op 50 meter niet meer hoort ! De plaats waar we onze tent wilden opslaan moesten we eerst schoonhakken en dan keken we naar de Pygmeeën, die vliegensvlug hun kleine, ronde hutten bouwden. Ze worden overdekt met brede bladeren, zo keurig gelegd dat men zou zweren dat het een leiendak is.

De eerste nacht verliep alles behalve rustig. We werden op een tornado vergast. Alle hemelsluizen waren geopend en het water kwam langs onder de tent binnengelopen. De groten moesten daarom heel de nacht door grachten graven om het water af te leiden...

De volgende dag trokken de Pygmeeën op jacht. Hun methode is heel eenvoudig, want het is in de grond een nettenjacht, met dit verschil, dat men de netten niet uitwerpt in zee of in een stroom, doch in het woud. Ieder heeft zijn eigen net, gevlochten uit de natuurlijke koorden, die het woud oplevert. Dat net is van 30 tot 50 m. lang en de enige rijkdom van de Pygmee. Wanneer nu een stam samen op jacht trek, hebben ze ongeveer één kilometer net. Met de zuigeling op hun arm vergezellen de vrouwen hun man op jacht.

De mannen dragen hun net opgerold op de schouder en ontplooien het op een bevel van de leider. Vliegensvlug worden ze zodanig naast elkaar opgesteld dat ze één grote zak vormen, waarin nu het wild gejaagd wordt. Bij de Kotokos van Chari vervullen de kinderen de rol van de drijvers, hier zijn het de vrouwen met baby op hun rug. Ze beschrijven een grote cirkel en komen dan al roepend en schreeuwend terug naar het net. Enkele honden, die hen vergezellen, huilen en blaffen om de antilopen naar best vermogen aan het schrikken te brengen. Opgeschrikt door de vrouwen en de honden, tegengehouden door de mannen met hun net, lopen de dieren angstig in het rond en laten zich makkelijk in de mazen van het net vangen. Enkele Pygmeeën blijven steeds in het midden van het net en snijden de kleine, grijs- of grijsblauw gekleurde hinden — zij vormen het hoofdbestanddeel van de buit — de hals over. Wordt er eens een groter dier gevangen, is het groot feest bij de Pygmeeën. Deze dwergen kunnen natuurlijk ook niet van vlees alleen leven en daarom ruilen ze er een deel van tegen de harde, bittere bananen, die hun grote broeders hun leveren. Gelukkig biedt het woud buiten wild en bananen, ook nog ander fruit.

Vijftig jagers kunnen op een hele dag ongeveer een tiental kleine antilopen verschalken. Wij vergezelden de jagers natuurlijk op hun tocht, doch alleen Yves en François hadden het geluk een arme, kleine antiloop te zien die in de mazen van het net liep.

Vier volle dagen deelden we het lief en leed van de dwergnegers. Ik had het geluk een tolk te vinden en zo vernamen we veel over het leven in het oerwoud. Jullie

Ons doel is eindelijk bereikt.

weten, dat het bij de negers gebruikelijk is de vrouw, die men wenst te huwen, van haar ouders af te kopen. Bij de Pygmeeën echter ruilt men haar. De ene dwergneger zegt tot de andere : « Ik geef je mijn zuster, geef mij de jouwe. » Het spreekt vanzelf dat je in dit geval een zuster moet hebben !

De schors van sommige bomen wordt lang met houten knuppels bewerkt tot ze soepel wordt en kan dienen voor de lendenschortjes, die de Pygmeeën gewoonlijk dragen. Verder zijn er de magische kunsten. Zekere kruiden gemend met zekere houtpoeders leveren de stof om het wild aan te lokken. Ik zag hoe een van mijn gezellen zijn net met dit mengsel besprenkelde...

De Pygmeeën jagen met netten en wat er daarvan komen kan...

De hygiene van de dwergnegers stemt met onze smaak niet overeen ! Hun zieken behandelen ze ook op een barbaarse wijze. Een meisje kloeg van hoofdpijn, moeder sneed haar in slapen en voorhoofd : een aderlating dus. De wonden werden dan met klei en asse dichtgekleefd !

De laatste nacht van ons verblijf zullen we ons nog lang herinneren ! Het kon zo wat twee uur zijn, toen we gewekt werden door een lawaai van alle duivels. Alle Pygmeeën hadden het vuur voor hun hut weer opgepookt, overal zagen we de vlammen opstijgen. We konden echter niet lang naar dit mooi schouwspel kijken, want... we werden door de mieren overrompeld ! Tegen deze plaag helpt alleen het vuur. We hadden geen hout meer om een brandende wal om onze tent te leggen... de mieren naderden vlug in onze richting ! Zouden we ons laten oppeuzelen door die vervloekte insecten ? Ik had een hele voorraad magnesiumfakkels mee in het woud genomen, die ik voor nachtopnamen nodig had. Dat was het geschikte wapen om die mierenlegioenen op afstand te houden. Ieder van ons nam een toorts en liep er mee langs de eindeloze kolonnen zwarte en rode, grote en kleine mieren. Bij duizenden en duizenden hebben we ze verbrand... men rook het verbrande vlees ! Een nieuw leger beproefde een afleidingsmanœuvre, maar we waren hen te vlug af en langzamerhand kwam er een einde aan de stormloop.

Tegen 3 of 4 uur 's morgens was alle gevaar voorbij. De Pygmeeën hadden nog nooit zulk een vuurwerk gezien; ze waren opgetogen !

Ondanks al deze onheilen zullen we nog heel dikwijls en graag terugdenken aan de dagen bij de Pygmeeën, onze gezellen van nauwelijks 1,50 m., die gedienstig en opgewekt zijn en ons 's avonds op hun vreemde liederen vergastten en hun monotone melodieën op hun piano's van 10 centimeter speelden...

Ja, het leven was mooi bij de dwergen van Itoeri.

Sedertdien hebben we het woud verlaten en zijn vijftien honderd meter hoog geklommen om de vulkaanketen van Centraal Afrika te bereiken. We bewonderden de Roewenzori met zijn eeuwige sneeuw en reden door het Albertpark. Dat vertel ik echter in een volgende brief. Deze moet ik nu sluiten, het vliegtuig vertrekt zo dadelijk en brengt hem in 24 uur van het Kivoemeer naar Brussel...

(wordt voortgezet.)

VOLGENDE WEEK :

Een speciale reportage over de Canberra die de Oceaan overstak in 3 u. 26 m. !

David Balfour

NAAR DE ROMAN VAN R.-L. STEVENSON

TEKSTEN EN TEKENINGEN **VAN JACQUES LAUDY**

De « Covenant » leed schipbreuk en David spoelde aan op een eiland nabij de Schotse kust. Hij tracht dan Torosay te bereiken. Onderweg ontdekt hij dat zijn gids een schurk is. Zij worden handgemeen...

Doch David is veel vlugger, hij bukt zich.

... wenst zijn aanvaller goeie reis en stapt verder...

Een mijl verder...

David stopt de man een geldstuk in de hand en zet dan grote ogen op...

Plotseling merkt David de kolf van een pistool die uit de zak van de blinde steekt...

De oren van de blinde zijn scherp en hij volgt al de bewegingen van David. Gelukkig struikelt onze vriend op het ogenblik dat het schot afgaat...

De blinde begrijpt dadelijk dat hij miste en schuimbekt van woede...

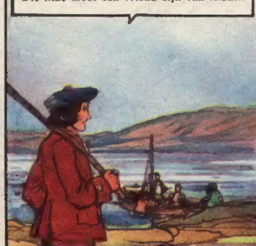

Zonder verdere ongelukken geraakt David eindelijk in Torosay en vertelt zijn wedervaren...

De volgende dag...

Niet lang nadien komt de veerboot in het gezicht van Morven...

(Wordt voortgezet.)

Isidoor trok aan

De burgemeester krulde zijn lange snor nadenkend tussen duim en wijsvinger.

HAD Droogstoppels zich niet met de zaak gemoeid, het vergeten dorp Perlbach zou nooit de schouwplaats geworden zijn van de lustige komedie, die in de chronijken werd opgeschreven en die ik jullie ga vertellen.

Droogstoppels, ach, wat 'n naam voor een herbergier! — was een grapjas, die er een duivels genoegen in schepte naïve zielen in potsierlijke avonturen te storten, terwijl hij zelf in de schaduw bleef en aan de touwtjes trok. Daarbij kwam dat Droogstoppels het speciaal op de burgemeester en de dorpsonderwijzer gemunt had. Neen, het ging niet om een politieke kwestie, want in dat mooie land, waar de druiven rijpen in de zon en hun zoete geur je bij het minste briesje in de neus kittelt, heeft men heel andere zorgen! Droogstoppels wraakzucht was ontstaan toen hij het met M. Meyers aan de stok gekregen had over de afbakening van een wijnberg. De burgemeester, die als scheidsrechter optrad, had het geschil beslecht in het voordeel van de schoolmeester en dat had de herbergier nooit kunnen vergeven! En zie, op zekere dag zag Droogstoppels de kans schoon om de burgemeester en de schoolmeester de duivel aan te doen. Neen, niet rechtstreeks, maar bij middel van Isidoor Botermans, een stijfhoofdige, ouwe eenzaat.

Het begon in de maand October op de dag dat officieel werd aangekondigd, dat men een gemeentelijke omroeper ofte belleman nodig had. Vadertje Botermans liep zo hard zijn oude benen hem dragen konden naar het gemeentehuis en riep:

— Die plaats komt mij toe. Ik ben oudstrijder van 14-18, ben nog kloek ondanks mijn vijf en zestig jaar, kan trommelen als de beste en heb een stem die men hoort van aan de kerk tot aan de oude molen!

De burgemeester, een groot wijngaardenier — zijn neus leverde daar het sprekend bewijs van — krulde zijn lange snor nadenkend tussen duim en wijsvinger en sprak:

— Isidoor Botermans, je bent graag gezien in ons dorp en persoonlijk zou ik geen ogenblik aarzelen je te benoemen, maar... je kunt lezen noch schrijven, wat voor deze betrekking noodzakelijk is!

— Dat heeft toch geen belang, antwoordde Isidoor. Ik heb het geheugen van een olifant. Wanneer men mij de te proclameren tekst één keer voorleest, ken ik hem letterlijk van buiten!

— Neen, neen, dat is onmogelijk. Het reglement verbiedt me een ongeletterd ambtenaar te benoemen!

Ik zei reeds, dat vadertje Botermans koppig als een muilezel was en de burgemeester had het niet onder de markt! Twintig keer opnieuw kwam Isidoor naar het gemeentehuis steeds met dezelfde vraag en dezelfde argumenten. Steeds weigerde de burgemeester vriendelijk, administratief.

— Haha, het is dus omdat de jongens in mijn tijd naar de wijnbergen moesten om te werken in plaats van hun broek op de schoolbanken te mogen verslijten, dat men me nu m'n brood weigert?

— Je hebt toch je pensioen, m'n beste vriend. Je hebt toch niets te kort... voor zo ver ik weet.

— Geloof je ook niet, dat ik het prettiger zou vinden een glas meer te drinken en af en toe een extra pakje tabak te kopen?

— Maar wat wil je dat ik doe, vriend? Ik ben wel burgemeester, maar tegen de wet kan ik niets doen, zelfs niet voor een vriend.

— Je kunt me dus niet benoemen alleen maar omdat ik het A.B.C. niet ken?

— Ja, zo is het.

— Ik zal het leren!

— Doe zoals je wilt, maar de gemeente kan niet langer wachten. De zoon van Klaas postuleerde ook om het baantje en de gemeenteraad moet er deze avond over beslissen.

Brommend dat er geen gerechtigheid meer in de wereld was, verliet Isidoor Botermans het gemeentehuis en stapte naar de herberg, waar Droogstoppels hem op een volle fles witte wijn tracteerde en hem vasthield lang nadat alle gasten vertrokken en de luiken gesloten waren...

Toen de schoolmeester de volgende dag in zijn klas binnenkwam, waar hij even voor de lessen begonnen het bord afwiste en de geraniums begoot, vond hij Isidoor Botermans op de eerste bank.

— Dag, vadertje Botermans.

— Dag, mijnheer Meyers.

— Mooi najaar, hé! Je zou kunnen geloven dat het Juli is!

— Dat is waar. Er staan zelfs nieuwe botten in de bomen!

— Je profiteert er toch van om een wandeling te doen?

— Kun je denken!

— Daar komen de kinderen. Ze zijn reeds een beetje te laat, we moeten dadelijk met de les beginnen. Zou je ons nu willen laten werken, Isidoor?

— Mijnheer Meyers, ik kwam naar hier om de lessen te volgen. Ik wil absoluut leren lezen en schrijven. Je zult dus een leerling meer in je school hebben.

— Je gekscheert, vadertje Botermans! Op jouw leeftijd gaat men niet meer op een schoolbank zitten! We praten daar deze middag wel eens over zo je wilt. Om je plezier te doen, wil ik je zelfs twee avonden per week les geven. Ik vind het prachtig dat je wil leren lezen en schrijven!

— Dat is erg vriendelijk, mijnheer Meyers, maar 's avonds heb ik geen tijd! Ik moet m'n wijnberg in en dan heb ik ook m'n kaartpartijtjes bij Droogstoppels... Dat begrijp je toch! Neen, ik wens je lessen te volgen in de klas net zoals je overige leerlingen!

De kinderen waren op de drempel blijven staan en keken nieuwsgierig naar de oude man, die met een hagelblank schrijfboek voor zich op de eerste bank zat en met z'n zakmes een punt aan een nieuw potlood scherpte...

— Maar, vadertje Botermans, dat is toch al te belachelijk! Voor de laatste maal vraag ik je de klas te verlaten. Wil je niet, zie ik me verplicht de burgemeester te roepen.

— Maak je niet dik, mijnheer Meyers! Ik ben volledig in mijn recht. Ik heb inlichtingen genomen, dat begrijp je toch. Alle burgers zijn gelijk voor de wet, zo staat het zwart op wit. In een democratisch land is het onderwijs verplicht en gratis en daaraan kan de burgemeester niets veranderen!

— Het onderwijs is verplicht tot op een zekere leeftijd.

— Meester, ik betaal mijn belastingen en zou wel eens willen weten wie me kan beletten gratis onderwijs te genieten!

— Je bent koppig, ik hoor het wel! Jan, zei de meester dan tot een van de bengels, loop naar het gemeentehuis en vraag aan de burgemeester hierheen te komen. Vind je hem daar niet, is hij in zijn wijnkelder!

Op vijf-en-zestigjarige leeftijd was Isidoor Botermans inderdaad de vlijtigste, braafste leerling die de school van Perlbach ooit binnen haar muren had gezien.

het langste eindje...

VERHAAL DOOR Y. DUVAL. — ILLUSTRATIES DOOR PANIS.

De leerlingen stoeiden opnieuw op de speelplaats en Isidoor bleef op zijn bank zitten en herhaalde voortdurend : « Het is mijn goed recht. Ik mag de lessen volgen zoals ieder ander burger. Reglement is reglement ! »

De burgemeester kwam en trachtte op zijn beurt Isidoor Botermans van mening te doen veranderen, maar tevergeefs.

— Dus, Isidoor Botermans, je wil ons pesten ! Heeft Droogstoppels je dat in het hoofd geprent ?

— Ik heb gelijk en Droogstoppels heeft met die zaak niets te maken. Hij is een braaf man, die niet begrijpt hoe het mogelijk is een gepatenteerde sufferd als omroeper te benoemen in plaats van een frontsoldaat !

— Daarom gaat het niet, beste vriend. Open het schoolreglement en lees artikel één dat luidt : « De kinderen kunnen gratis van het lager onderwijs genieten gedurende negen jaar, van hun vijfde jaar af. » Wat heb je daarop te zeggen ?

— Dat ik in mijn volle recht ben. Ik ben meer dan vijf jaar oud en heb nooit gratis onderwijs genoten... geen dag zelfs !

De burgemeester en de onderwijzer bekeken elkaar en lazen zenuwachtig al de volgende artikels van het reglement in de hoop een paragraaf te ontdekken, die Isidoor Botermans zou verslaan. Ze vonden, helaas, niets !

— Mijnheer Botermans, zei de burgemeester eindelijk, we gaan dat schandaal vandaag niet langer rekken en de kinderen beroven van de lessen, waarop ze recht hebben. Ik zal de hoofdinspecteur verwittigen en we zullen zien wie gelijk heeft ! Tracht de rust en de orde van deze klas niet te storen, want dan laat ik je er door de veldwachter uitgooien !

— Ik ben gekomen om te leren en de meester zal nooit zo'n voorbeeldig leerling gehad hebben als Isidoor Botermans !

★

Op vijf en zestigjarige leeftijd was Isidoor Botermans inderdaad de vlijtigste, braafste leerling, die de school van Perlbach ooit binnen haar muren had gezien. De andere leerlingen waren langzamerhand gewoon geraakt aan de aanwezigheid van de grijsaard en ze zouden geen aandacht meer aan hem geschonken hebben, indien hij niet zo'n voorbeeldig leerling geweest ware !

De onderwijzer voelde zich vreselijk op z'n teen getrapt, deed alsof Isidoor Botermans niet bestond en ondervroeg hem nooit. Vadertje Botermans liet echter geen enkel woord ontsnappen en schreef met zijn knoestige handen de letters van het A.B.C. in zijn schrijfboek. Na een paar maanden kon hij vlot lezen en maakte minder fouten dan zijn klasgenoten. Rekenen kon hij best van al; daarvoor was hij immers een oude, geslepen wijnboer, die ook zonder lessen de waarde van grond en vruchten berekenen kon. Dan kwamen de eerste examens en Isidoor was de primus van de klas.

Na de Kerstvacantie werd de poort van de dorpsschool opnieuw geopend. Terwijl de jongens voetbal speelden, leerde Isidoor, tegen de muur van de klas geleund, de eerste regels van de spraakkunst. De onderwijzer kwam naar hem toe en zei met moeilijk verborgen pret :

— Isidoor, de burgemeester heeft gisteren mijn aandacht gevestigd op een kleinigheid... Het gaat om je schoolrapporten. In het schoolreglement staat klaar en duidelijk, dat deze door de ouders moeten ondertekend worden. In het begin kreeg ik je kaart terug getekend met een kruisje, nu schrijf je er je eigen naam onder. Aan die practijk moet een einde komen. Zoiets mogen we in geen geval dulden ! Dat zie je toch wel in ? Indien deze zaak niet spoedig in orde komt, heb ik het recht je aan de deur te zetten.

— Mijn ouders zijn toch lang dood !

— Met familiekwesties kan ik me niet bemoeien. Reglement is reglement. Ik geef je vier en twintig uur tijd om je kaart door een bevoegd persoon te laten ondertekenen, zo niet...

★

Om vier uur stapte Isidoor naar de herberg van Droogstoppels en enkele tijd later zag men hem de weg naar Bierbach opgaan, waar zijn enig familielid, nicht Hortense, woonde. De volgende morgen toonde vadertje Botermans zijn rapporten aan de onderwijzer, allemaal getekend : Hortense Botermans, weduwe Blocks. De onderwijzer keek lelijk op zijn neus.

De volgende trimester luisterde Isidoor met dezelfde vlijt en aandacht naar de lessen, die de onderwijzer in het hoofd van zijn dorpsjeugd poogde te hameren en met Pasen was het nogmaals Isidoor Botermans die de pluimen op zijn hoed mocht steken.

De burgemeester, die inwendig kookte van woede, had aan het Ministerie van Onderwijs een verslag gestuurd opgemaakt volgens alle regels der kunst. Dit verslag verhuisde ongetwijfeld van het ene kantoor naar het andere en werd dan onder een hoop stof begraven... Wat de burgemeester nog meer ergerde, was het feit dat zijn oudste, de hoop van zijn familie, zoveel plaatsen achter vadertje Botermans kwam... Dat kon zo niet blijven voortgaan en al wat in het gemeentehuis rang of naam had, stak de koppen bij elkaar om Botermans in de val te lokken. Het spreekt vanzelf dat de vroede vaderen die koppige leerling niet met geweld konden buiten gooien ! Ze zouden het doen met het wetboek in de hand...

Op een stralende Meimorgen leunde Isidoor over het hekken van de speelplaats en wachtte op de bel. Gust, de postbode, met zijn eeuwige pijp in de mond, kwam er langs gereden, zette zijn fiets tegen de haag en wou de meester enkele brieven afgeven.

— Morgen, Isidoor ! Wil je niet even op mijn fiets letten terwijl ik bij de meester ben ? Die kleine apen hier zijn in staat de banden af te laten, zie je ! Je snuift de reuk van m'n pijp in ? Ja, ik heb fijne tabak ! Mijn schoonbroer, die tabakkweker is, stuurde me enkele pakjes van zijn beste soort ! Wil je er eentje stoppen ? Hier, heb je m'n pakje !

Isidoor stopte zijn baardbrandertje bedachtzaam en blies de kronkelende rookwolkjes naar de zonnige hemel. Hij genoot er echt van. Op dit ogenblik verscheen de schoolmeester die triomfantelijk riep :

— Isidoor Botermans, ik heb je ! Roken op school is verboden. Volgens artikel 12 van het schoolreglement, dat je beter kent dan ik, is dit een rede om je de deur te wijzen !

Vadertje Botermans was stijfhoofdig maar loyaal. Hij gaf zich gewonnen, nam zijn schrijfboeken en zijn potlood en ging naar huis.

Dezelfde avond werden er bij de burgemeester enkele flessen van de prachtige oogst van het jaar 1921 geledigd.

★

Op 28 Juni zat de schoolmeester 's avonds de huiswerken te verbeteren. Op het ogenblik dat hij dacht : de burgemeester zal tevreden zijn, want zijn zoon zal deze keer de eerste prijs halen, werd er op de deur geklopt. Het was Isidoor Botermans. Hij draaide zijn grijs hoedje in zijn handen rond en zei :

— Het spijt me dat ik je stoor, meester, maar ik heb gehoord dat het overmorgen prijsuitdeling is... Ik wou weten wanneer het feest begint ?

— Maar, m'n beste Isidoor, dat heeft toch geen belang meer voor je. Je werd van school gezonden, dus...

— Excuseer, meester, maar ik heb het reglement nog eens gelezen ! Iedere leerling die twee van de drie examens heeft gedaan, geeft men een gemiddeld aantal punten en... en een prijs ook. Ik zal dus zo vrij zijn naar het feest te komen, meester.

Zo'n prijsuitdeling had men in de streek nog nooit meegemaakt ! De burgemeester stotterde van opgekropte woede; kon zijn eigen geschrift niet meer lezen en de speech, waaraan hij veertien dagen lang had gestudeerd, viel in het water. Het mooist van al was echter, dat de burgemeester zijn vijand, leerling Botermans, de palmtak moest geven... De zaal daverde van de toejuichingen, want Droogstoppels had de zaak perfect georganiseerd. Hij had al zijn vrienden, kennissen, klanten en alle vrolijke snaken van het dorp opgetrommeld om zijn beschermeling een ovatie te brengen...

De burgemeester en zijn aanhangers verdwenen zo vlug ze konden. In open landauer reden Droogstoppels, Botermans en hun vrienden door het dorp. Isidoor weende van aandoening en hield zijn boeken met rode omslag, verguld op snee, voorzichtig in zijn grote handen.

In de herberg van Droogstoppels stonden de tafels gedekt en... de wijn vloeide tot in de kleine uurtjes.

★

De volgende dag, een Zondag, ging mijnheer pastoor met zijn brevier onder de arm naar de kerk om de eerste mis op te dragen en vond leerling Isidoor Botermans languit in het gras langs de gracht, waar hij gelukzalig lag te ronken...

— Isidoor Botermans, sta op en ga naar huis, riep mijnheer pastoor vol heilige verontwaardiging. Terwijl de gelovigen naar de mis gaan, lig jij hier je roes uit te slapen ! Het is 'n schande !

Isidoor kroop moeizaam overeind, wreef de slaap uit zijn ogen en keek tevreden glimlachend naar zijn prijsboeken. De vergulde letters blonken in de eerste zonnestralen... Dan pas zag hij de pastoor die kaarsrecht en met streng gezicht voor hem stond. Hij lachte en hakkelde :

— Mijnheer pastoor... het onder... onderwijs... is toch een... sch... schoon... ding... ni... niet... waar ?

Isidoor stopte zijn baard-brandertje bedachtzaam en blies de kronkelende rookwolkjes naar de zonnige hemel.

Zo'n prijsuitdeling had men in de streek nog nooit meegemaakt !

DE SCHAT van BEERSEL

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Onze vrienden zoeken het geheim van de vledermuis. Ze worden in 't kasteel door een zwevende hand ontvangen...

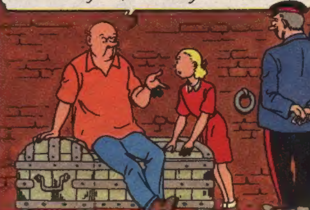

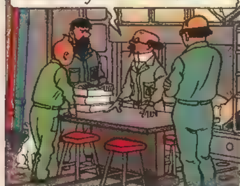

(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

MANNEN OP DE MAAN...

Kuifje en zijn vrienden zijn in de maanraket gestapt. De teerling is geworpen. Zullen ze heelhuids uit dit avontuur komen ?...

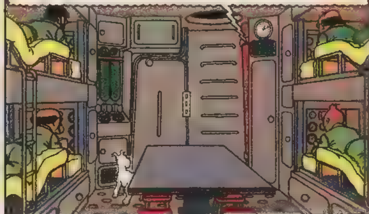

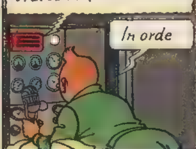

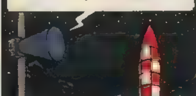

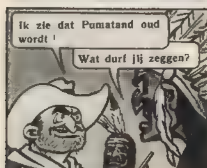
(Wordt voortgezet.)

Victoria presenteert

AVONTUUR IN DE FAR-WEST

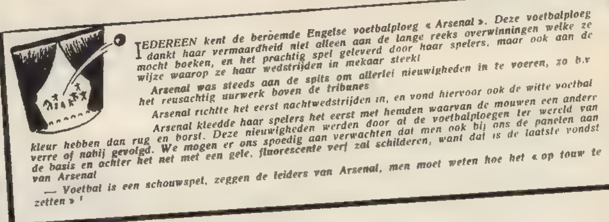

Sporthoekje

IEDEREEN kent de beroemde Engelse voetbalploeg « Arsenal ». Deze voetbalploeg dankt haar vermaardheid niet alleen aan de lange reeks overwinningen welke ze mocht boeken, en het prachtig spel geleverd door haar spelers, maar ook aan de wijze waarop ze haar wedstrijden in mekaar steekt!

Arsenal was steeds aan de spits om allerlei nieuwigheden in te voeren, zo b.v het reusachtig uurwerk boven de tribunes

Arsenal richtte het eerst nachtwedstrijden in, en vond hiervoor ook de witte voetbal

Arsenal kleedde haar spelers het eerst met hemden waarvan de mouwen een andere kleur hebben dan rug en borst. Deze nieuwigheden werden door al de voetbalploegen ter wereld van verre of nabij gevolgd. We mogen er ons spoedig aan verwachten dat men ook bij ons de panelen aan de basis en achter het net met een gele, fluorescente verf zal schilderen, want dat is de laatste vondst van Arsenal

— Voetbal is een schouwspel, zeggen de leiders van Arsenal, men moet weten hoe het « op touw te zetten » !

HOE BRACHTEN ZE DAT VOOR ELKAAR ?

REIZEN kost niet zoveel geld als vele mensen denken, zo we deze jonge Fransen mogen geloven althans. Ze vertrokken met z'n zessen op 6 November 1950, te voet met hun rugzak, alle kampeermateriaal en samen een slordige 6.000 Fr. Frs. Ze trokken door Italië, zagen Griekenland, Turkije, Syrië en Libanon, Transjordanië, Iran, Afghanistan, Pakistan en Indië !

Vijftien maanden deden ze erover en de weg die ze aflegden bedroeg 36.000 km. Bij hun thuiskomst verklaarden zij, dat heel de trektocht hun niet meer gekost had dan een spoorkaartje derde klas voor een reisje van 200 km. Wie zou hun recept niet willen ?

RECORDS ZIJN ELASTISCH

TELKENS na afloop van de Olympische Spelen worden er over heel de wereld een aantal records gebroken. Men dacht, dat de athleten in kwestie hun « plafond » hadden bereikt, en dan plotseling gingen ze er over ! De Franse sprinter Bonino liep de 100 meter in 10 seconden 5/10. Hij deed het dus zo goed als de Franse recordhouder. Iedereen stond daarover verbaasd en men vroeg aan Bonino hoe hij dit klaar gespeeld had ?

Hij verklapte het geheim : Tijdens de Olympische Spelen van Helsinki heb ik de Amerikaanse sprinters goed in het oog gehouden. Ik zag, dat zij hun spieren warmden en fit maakten door voor de wedstrijd een uur lang te trippelen

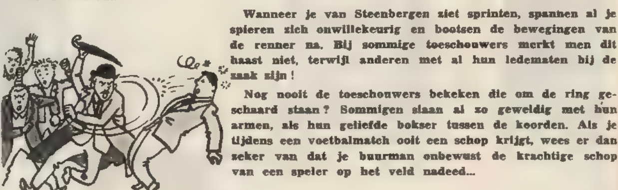
Ik deed hetzelfde !

Zonder moeite gaat er dus niets, want een uur « trippelen » om daarna 11 seconden te lopen is veel gevraagd !

GEEF JE OGEN DE KOST !

MEN kan dus ook in de sport leren met de ogen, of om het nog duidelijker te zeggen, met het verstand. Tristan Bernard — die doorging als een der meest spirituele mensen van zijn tijd — was ondanks zijn baard en ronde buik een groot sportsman want hij ging naar alle sportmanifestaties kijken, en « De geneesheren hebben bewezen », zo zei Tristan Bernard, « dat de spieren van de toeschouwer de bewegingen van de athleet onwillekeurig nabootsen ! »

Dat is inderdaad zo.

Wanneer je van Steenbergen ziet sprinten, spannen al je spieren zich onwillekeurig en bootsen de bewegingen van de renner na. Bij sommige toeschouwers merkt men dit haast niet, terwijl anderen met al hun ledematen bij de zaak zijn !

Nog nooit de toeschouwers bekeken die om de ring geschaard staan ? Sommigen slaan al zo geweldig met hun armen, als hun geliefde bokser tussen de koorden. Als je tijdens een voetbalmatch ooit een schop krijgt, wees er dan zeker van dat je buurman onbewust de krachtige schop van een speler op het veld nadeed...

EEN RAADSELTJE

VIJF EN TWINTIG JAAR geleden vloog Lindbergh in 33 u. en enkele minuten over de Atlantische Oceaan. Hoeveel reizigers vliegen thans in dezelfde tijd in beide richtingen over de Oceaan ?

Neen, jullie hebben reeds zoveel werk op school, ik ga het antwoord geven : 1.262 passagiers !

DE PETROLEUMKOORTS

Oom Ben, die er van beschuldigd werd de petroleumreservoir van Lowest in brand te hebben gestoken, werd volledig in zijn eer hersteld. Er spuit petroleum uit Put 32. Lowest en Armando maken ruzie...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN F. CRAENHALS

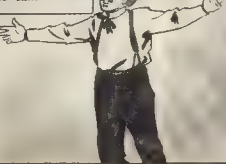

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN FRED FUNCKEN

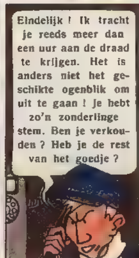

(Wordt voortgezet.)

ONZE MEDEWERKER JAN BALIS LEEFDE TWEE MAANDEN BIJ EEN HERDER IN DE ALPEN

MET ZOUT KAN MEN GEEN HAZEN MAAR WEL GEITEN VANGEN

Jan Balis in de Alpen

IK kampeerde nog een paar dagen in La Martinette, een toerist-vergeten dorpje in Savoie, toen ik op een avond een eigenaardige stoet de berg zag afdalen. Een man met een lamp, gevolgd door vier andere mannen, die op hun schouders een draagberrie torsten. Ze gingen zeer traag vooruit. 's Anderendaags vertelde men mij in het dorp dat een van de twee herders, die boven op de alpenweiden het vee hoeden, verongelukt was, toen hij een verloren geit wou terug vinden. Zijn makker stond nu alleen voor het werk. Mijn plan was meteen klaar. Ik zou die herder vervangen !

Met rugzak en tent zwoegde ik vijf uur lang een smal geitenpad op, om eindelijk uit te komen op een onmetelijke weide. Midden in stond de herdershut. De muren waren opgetrokken uit zware rotsblokken en de spleten had men eenvoudig weg toegestopt met koeiendrek. Het dak bestond uit gegolfd plaatijzer en om te beletten dat stormen het zouden wegrukken, had men er stalen kabels overheen gespannen, die aan beide kanten een steen droegen op een halve meter boven de grond.

Bomen groeiden er niet meer op die hoogte en de zon brandde zo erg dat het honderdtal schapen, die wat verder op lagen, de koppen onder elkanders lijf verstopt hadden. Een eigenaardig gezicht : een kudde schapen zonder kop en het dak van een hut gevat onder het gewicht van zware stenen die aan weerkanten van stalen kabels hangen !

De herder was een jonge man met een volle baard. Hij had wel een vriendelijk voorkomen, niettemin echter durfde ik het niet aan hem zo maar voor te stellen zijn makker te vervangen. Besluitloos stelde ik mijn tent op en wachtte tot hij 's avonds bij mij een praatje zou komen slaan.

De nacht werd een van de killigste die ik ooit meemaakte en zijn vinnige koude belette mij te slapen. 's Anderendaags stond ik zo vroeg mogelijk op en ging naar de herder. Ik zei hem dat ik naar het dorp ging om proviand en als hij iets nodigs had, dan kon ik het hem meteen meebrengen. Hij bekeek me van kop tot teen en zei toen in een gebrekkig Frans, dat ik hem 15 kg. grof zout kon boven halen. Ik wist niet wat ik er van denken moest. Bedoelde hij het ernstig of hield hij me voor de gek ? Met één kilogram zout kon hij toch ruimschoots toe voor een maand.

Nochtans bracht ik hem zijn 15 kg. mee. Wanneer ik haast aan de hut was, huppelde er me een geit tegemoet. Ze begon aan mijn rugzak te snuffelen. Wat verder kwam er nog een geit en ook zij besnuffelde mijn rugzak. En toen nog een geit. En plots kwam zich heel de kudde rond mij verdringen. Ik had alle moeite om recht te blijven en was de herder op mijn gesakker niet toegesneld, dan zouden ze gans mijn rugzak aan flarden gescheurd en de blikjes met zout zo maar ingeslikt hebben. Met enkele bevelen aan zijn honden had de herder het geval opgelost, niettemin bleven de geiten ons op een weinig eerbiedwaardige afstand volgen tot aan de hut, waar de herder me binnen noodde.

Het geheim van de geitenoverval klaarde de herder me terstond op met te vertellen dat alle graseters verzot zijn op zout, en niet het minst het vee dat op hoge alpenweiden zijn voeder moet zoeken. De herders maken van die voorkeur gebruik om hun dieren, die vrij rondlopen, steeds op dezelfde plaats terug doen te komen. En werkelijk, rond de hut stonden er enkele stenen, waar het zout op een bepaald uur wordt neergelegd en waar het vee dan op af komt. Die stenen zijn letterlijk uitgelikt. Het zijn haast grote uitgeholde schalen geworden.

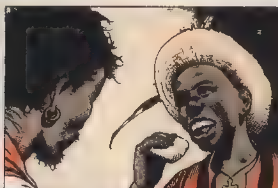
De negers van het eiland Haïti zijn in opstand gekomen. De dochter van Dr Durand vlucht te op het Gabbians-eiland Eustache, de trouwe knecht, keert terug naar San Domingo om Durand te redden...

OPSTAND IN SAN DOMINGO

TEKENINGEN VAN CAPRIOLI

— Luister eens, zei Eustache, je bent Christen, dus ken je de geboden van Christus en je weet dat die meer waard zijn dan die van de dwaze leiders van de opstand.

— Dat weet ik, antwoordde Pedro.

— De woorden van Christus, zo ging Eustache verder, zijn woorden van goedheid en barmhartigheid. De woorden van je leiders zijn die van de haat en de wraak. Later zul je begrijpen dat deze geen geluk brengen. Negers en blanken kunnen gelukkig zijn door goedheid en naastenliefde.

— Jij kunt heel mooi praten, zei Pedro bewonderend.

Eustache streek de jongen over het hoofd en murmelde :

— Arme, onwetende neger.

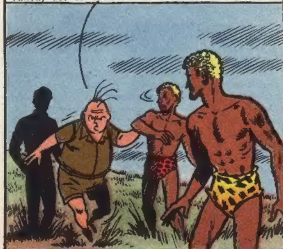

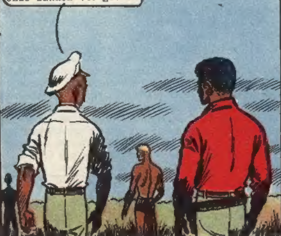
(Wordt voortgezet.)

DE RING VAN GIBIL

Henk en zijn gezellen, die door de inwoners van Pasjoetan waren gevangen genomen, kregen de toelating het eiland te verlaten. Een officier zal hen naar de oever leiden waar ze hopen hun boot terug te vinden...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

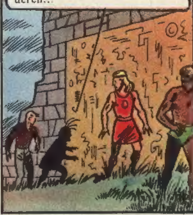

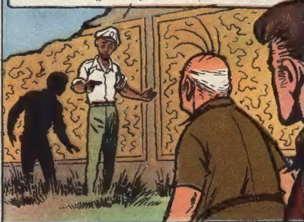

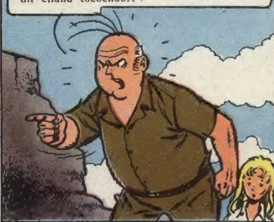

(Wordt voortgezet.)

IN ZWARTE ROK EN WITTE DAS...

EEN BLADZIJDE UIT HET LEVEN VAN DE PINGOEINS

KARR, karr ! Je hebt een steen gegapt, rakker ! Karr, karr, karr ! Wacht, ik zal je krijgen !

En er begon een verwoede achtervolging over heel het grondgebied van de pingoeïnkolonie. Wat was er eigenlijk aan de hand ? Niets bijzonders ! De pingoeïns houden nu eenmaal van blinkende stenen en een pingoeïn, op zwerftocht langs de wegen die over heel het grondgebied getrokken zijn, had van de onoplettendheid van een wijfje gebruik gemaakt om er vlug een te gappen. Maar hij had buiten de waard gerekend ! Het mannetje, dat de wacht hield niet ver van zijn nest, had de diefstal bemerkt en kwam woedend aangestoven, net op het ogenblik dat de rakker zich, met de steen in de bek, triomfantelijk wou uit de voeten maken... Nu moest hij in zigzag en zo vlug hij kon langs de nesten lopen en hij maakte zich zo klein mogelijk, in de hoop zich tussen de menigte soortgenoten onzichtbaar te kunnen maken.

Indien hij ingehaald wordt, moet hij de buit weer afstaan en zonder protest de straf ondergaan : enkele vleugelslagen op de schouders en op de buik; zo luidt de pingoeïnwet.

Beschaamd, met het hoofd diep in de vleugels, gaat hij dan naar zijn eigen nest terug en steekt de eerste twee dagen zijn kop niet buiten.

WAT EEN KLAPPEIEN !

HET gebeurt niet vaak dat de pingoeïns ruzie maken, over het algemeen kunnen ze best met elkaar opschieten. Allemaal hebben ze twee gebreken — indien men ze zo heten mag — allereerst : de nieuwsgierigheid ! Rechtop en waardig wandelen ze langs de nesten of langs het water op zoek naar een nieuwigheid. Hebben ze een onbekend voorwerp ontdekt, blijven ze staan, bekijken elkaar vragend en gaan dan een stapje naderbij. Ze bekijken het voorwerp eerst met hun rechter- dan met hun linkeroog, en het is net of hun kleine hersens nu trachten uit te maken, wat het wel zijn mag. Eens hun nieuwsgierigheid bevredigd, stappen ze weer verder, in de hoop nog meer interessante dingen te ontdekken.

Hun tweede gebrek is de babbelziekte ! Ze roeren hun snater als volleerde klappeien. Wat ze elkaar vertellen, heeft nog nooit iemand kunnen ontraadselen, maar te oordelen aan de houding en de levendigheid van de pingoeïns moet het zeer belangrijk zijn...

ZONDER WATER KUNNEN ZE NIET LEVEN

KAN men de pingoeïns gadeslaan op weg naar hun badplaats, houdt men z'n buik vast van het lachen. In lange rijen en met veel lawaai komen ze aan. Op de oever blijven ze pal staan, bekijken hun buurman links en hun buurman rechts en schijnen te zeggen : « Toe, ga jij eerst eens voelen of het niet te koud is ! » Dat is natuurlijk zuivere komedie, want van de koude trekken ze zich helemaal niets aan; ze zijn er door hun vetlagen en hun pels te goed tegen beschermd. Eindelijk is er dan een moedige die sierlijk in het water duikt en dat is het sein. Nu plonsen ook de anderen met de kop naar beneden in de golven. Enkele ogenblikken blijft alles stil, dan komen de vinnige kopjes weer boven en ze snateren alweer : « Fijn, hé ! Heerlijk ! » Ze duiken, zwemmen, stoeien gelijk uitgelaten schoolkinderen.

HET IS NIET ZONDER GEVAAR...

BIJNA onhoorbaar komt daar plotseling de grote, gevlekte zeehond achter een ijsschots vandaan en grijpt naar een kleine heer in zwarte rok en witte das...

Alarm ! De kleine heer tracht te ontkomen door zo vlug hij kan in een kring te zwemmen, maar zijn krachten zijn spoedig uitgeput en de sterkste wint. Helaas !

DE GROTE TREK DOOR HET IJS

IEDER jaar in de maand October doen de pingoeïns een reisje naar het Land van Adelie, nabij de Zuidpool. Alhoewel ze in het water kunnen eten en slapen, brengen ze het grootste deel van de dag aan land door. Hun broedplaatsen liggen soms wel een uur ver in land om de eieren te beschermen tegen de vraatzucht van de zeevogels. De broedplaats zelf wordt in verschillende vierkanten verdeeld, die van elkaar gescheiden zijn door wegen zorgvuldig van alle onkruid en stenen gereinigd. Ieder pingoeïnpaar krijgt een vierkant toegewezen, holt zijn plaats uit tot op een diepte van 60 tot 90 cm., zodat het nest er uitziet als een bakkersoven. In Maart verlaten de pingoeïns de Zuidpool en komen naar het Noorden. Daar blijft het water ijsvrij en vinden ze garnalen.

DE TWEE VIJANDEN VAN DE PINGOEIN

ZOLANG de jongen klein zijn, moet er zorgzaam over gewaakt worden, want de brutale meeuwen wagen zich niet alleen aan de eieren, maar ook aan de heel kleine pingoeïns. Het is een heel eigenaardig feit, dat oude pingoeïnwijfjes, die geen eieren hebben, de hele dag over de broedplaats wandelen om hier en daar een ei te stelen. Neen, niet om het uit te slurpen, doch om het te bebroeden en ook een jong te hebben.

HOE WORDEN DE JONGEN GEVOED ?

DE jongen komen in een grijs donskleed op de wereld en hebben al dadelijk reuzehonger. Met zwaar gevulde maag komen de ouders van het strand terug en gaan op een kleine verhevenheid recht voor de jongen staan. Eerst snateren ze nog wat, waarschijnlijk om hun kroost goede tafelmanieren bij te brengen, dan openen ze hun snavel zo ver mogelijk. De jongen steken hun bek in de geopende muil en zuigen nu een minuut of twee. Dan sluiten de ouden hun bek, maar de jongen zijn natuurlijk nog lang niet verzadigd en de ouders openen de bek opnieuw. Het spelletje duurt wel vijftien minuten. Ten slotte beginnen de ouden te kijven. Dan draaien de jongen zich om en gaan weer in het zand stoeien. Ze groeien gelukkig heel vlug en zodra ze half volwassen zijn kunnen ze mee naar zee.

DE POSTILJON

KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

HET SALON VOOR DE JEUGD
IN HET PALEIS VOOR SCHONE KUNSTEN
WAS EEN GROOT SUCCES VOOR KUIFJE

Tienduizenden jongens en meisjes uit Brussel, en uit alle hoeken van België, hebben van 4 tot 14 September het prachtig geslaagde Salon voor de Jeugd in het Paleis voor Schone Kunsten te Brussel bezocht. Er waren talrijke attracties voorzien, die, de ene al meer dan de andere, de bezoekers boeiden en vermaakten. Telkens de music-hall een vertoning gaf, was er geen plaatsje meer te bemachtigen om de liedjeszangers, de goochelaarster en de vedetten uit het publiek toe te juichen. Uit alle zalen kwamen de jonge bezoekers naar de music-hall toegestroomd, zowel uit de dierentuin, de speelzaal als de talrijke andere aangename hoekjes. En na iedere vertoning werd de stand van Kuifje, waar onze tekenaars hun albums met een tekeningetje en een opdracht kwamen voorzien, bestormd. Er was een sterke ordedienst nodig om de onstuimige bewonderaars van Willy Vandersteen, Bob Demoor, Hergé en Cuvelier op afstand te houden...

IN de speelzaal hadden de twee schommelpaarden het meest succes. Ze waren geen ogenblik vrij. Op sommige momenten kreeg men de indruk dat de vier Heemskinderen herboren waren, want men schommelde soms met z'n vieren te gelijk. Op onze foto heeft het paard het nog zo erg niet te verduren. Er zijn maar twee ruiters. (Foto 1)

Toen Hergé Donderdag 11 September op de Kuifje's stand verscheen, wist hij nog niet dat hij een van de drukste momenten van zijn leven ging beleven! Toen de zaalwachters de nablijvers uit de stands verdreven, stond er nog een troepje lezers voor Hergé's tafeltje, en de vader van Kuifje kon het niet over zijn hart krijgen na die drukke middag nog enkele vrienden teleurgesteld naar huis te laten gaan... (Foto 2)

Tien dagen lang defileerden duizenden lezers van 7 tot 77 jaar voor de Kuifjesstand. Ik geloof dat alleen de zieken niet gekomen zijn! En die kunnen zich aan de hand van deze foto's een idee maken van het succes van dit contact tussen Kuifje en zijn lezers. (Foto 3)

Hoe verder het uur vorderde, des te banger werden de jongens en meisjes die aan het staartje van de file stonden, dat hun album niet meer zou getekend geraken... (Foto 4)

Het electrisch treintje was een van de interessantste hoekjes. En dat is verstaanbaar, want wie houdt er nu niet van electrische treintjes? Zelfs de meisjes keken geïnteresseerd. (Foto 5)

De verschillende firma's die hun producten van Kuifje's Bons voorzien, hadden ieder een hoekje in de Kuifje's zaal. Er zal nu wel geen bezoeker meer zijn die niet weet op welke waren de zozeer gegeerde Kuifje's Bon voorkomt. (Foto 6)

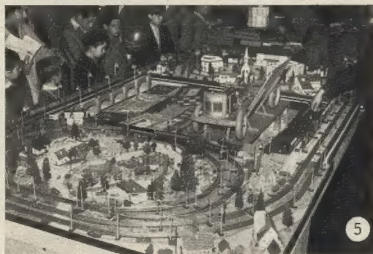

1

2

3

4

5

6

HET SEIN STAAT OP ROOD

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN J. MARTIN

Lefranc en in-specteur Renard zijn naar de plaats gereden waar de auto, die Jan ontvoerde, verongelukte. De wagen is verdwenen en van de bandiele… geen spoor meer. Plots roept de

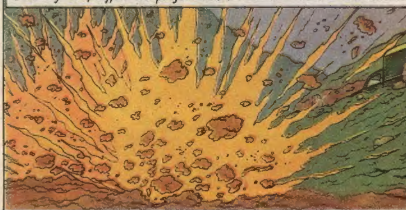

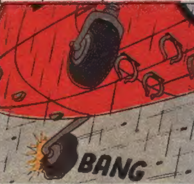

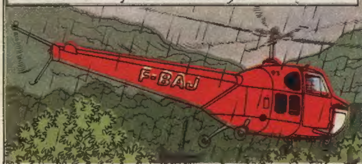

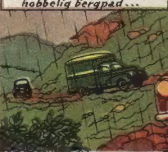

(Wordt voortgezet.)